

Dama de Treflă

Dear un alt miracol

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Cuprins*

Partea I

Cum încep de fapt poveștile	15
Delilah	17
Harry	31
Viollet	53
Max	67
Harry	85

Partea II

Doar un alt miracol de Crăciun	97
Internet banking	99
O hotărâre luată mai demult	103
O pânză pentru pictură, o coadă de mătură, acrilice și bandă adezivă	107
Două jumătăți de scrisoare	111
Mâneci suflecate	115
Închideți băncile!	117
Nu tu din nou!	121

Un taximetrist, un șoarece și un sistem de securitate ultra smart	131
O jurnalistă care își dorește să aibă ceva de spus	143
A dispărut un copil	159
Despre „mai mult” și „mai puțin”	165
Candy Crush și seriale	171
Statusul oficial ar fi „insuficientă”	181
De ce mănâncă francezii melci?	191
Aveți dreptul să nu spuneți nimic	193
A fost în zadar	201
Cum se continuă poveștile	211
Boboci de sentimente	229
O dimineață de Crăciun obișnuită	237

Playlist

Sia - Santa's Coming For Us

Sia - Candy Cane Lane

Sia - Snowman

Sia - Snowflake

Sia - Ho Ho Ho

Sia - Puppies Are Forever

Sia - Sunshine

Sia - Underneath The Mistletoe

Sia - Everyday Is Christmas

Sia - Underneath The Christmas Lights

Sia - Round and Round

Sia - Sing For My Life

Sia - My Old Santa Claus

E Ajunul Crăciunului la Secția de Poliție Nr. 9.

Ar fi trebuit să fie o seară normală, liniștită. Cei doi polițiști de serviciu aveau un program bine stabilit, pus la punct până în cel mai mic detaliu. Voiau să comande pizza, să se uite la seriale și să se joace Candy Crush până li se împăienjneau ochii. Dar le-a ieșit cu totul altceva.

Ar fi putut fi o seară liniștită dacă o adunătură ciudată de oameni, adusă laolaltă de întâmplări care ar putea fi considerate coincidențe de unii și miracole de alții, nu s-ar certa, de o parte și de alta a gratiilor din arest.

Un cuplu cam șters se ceartă, de pildă, repetând la infinit aceleași argumente, pentru un credit pe care nu au apucat să îl obțină. Ea crede că el ar fi trebuit să fie mai insistent. El crede că ea e prea insistentă. Și amândurora le pare rău că ziua norocoasă s-a scurs.

O funcționară de la o bancă strânge în brațe o fetiță și încearcă să-i ofere explicații, fără sorți de izbândă, unui polițist care crede cu tărie că „tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.“

Doi pensionari, convinși că se vrea ca ei să fie jefuiți și uciși, strigă, fără a fi dornici să asculte, la un bărbat îmbrăcat în haine scumpe, dar desculț, care își ține mâinile pe umerii unui băiat.

Copiii nu se ceartă cu nimeni, doar se strâng tare de mână, așa cum au făcut-o neîncetat în ultima oră. Într-o lume a adulților, copiilor le este mai ușor să formeze alianțe unii cu alții.

Un taximetrist cere cu înverșunare să primească un avocat și să-și sune familia. Dorește amânarea soșirii Moșului pentru că are două fete. Le iubește mai mult decât orice pe lume și nu poate concepe să piardă un moment așa important din viețile lor, ca venirea Moșului.

O jurnalistă tânără se străduiește să îi explice unui alt polițist concepte ca „libertatea presei” și „liberul arbitru” al unor copii ce pot lua decizii singuri, fără a fi ghidați în permanență de părinți. În argumentele polițistului, cuvântul „răpire” se repetă la nesfârșit. În argumentele jurnalistei, „răpire” e un concept extrem, extrem de larg.

Cei doi polițiști mai strigă, din când în când, unul la altul, învinovățindu-se reciproc pentru scandalul în care se află. Unul crede că de vină era telefonul acela la care răspuseseră. Altul crede că de vină sunt serialele la care se uită celălalt. Și amândoi au dreptate.

Un fost poștaș sau, mai exact, un fost lucrător la oficiul poștal, strânge mâna unei bone în a sa și oftează, sătul până peste cap de atâta circ și atâtea încurcături.

Pe o bancă din spatele gratiilor, o doamnă îmbrăcată în rochie roz croșetată, lungă până la glezne, sforăie sacadat, în ciuda vacarmului din jurul său.

Iar un șoarece roade liniștit niște cabluri. Pentru că asta fac șoarecii. Rod cabluri.

Afară, norii adunați peste zi se vor îndura, în sfârșit, să lase fulgii mari, greoi, să se cearnă în văzduh.

Mulțimea de oameni care roise pe străzi s-a risipit, lăsând în urma sa o liniște plăcută, de iarnă.

Dar cum s-a ajuns aici?

Ei bine, a fost nevoie de câteva dorințe, de o provocare, o pânză pentru pictură, un slogan, o cauză, internet banking, două scrisori, un buletin de știri, niște sfaturi de viață, o coadă de mătură, cabluri roase, un serial celebru, un nivel greu la Candy Crush, o baterie moartă, câteva telefoane, încuietori smart și multe, foarte multe alte lucruri.

Pe scurt, a fost nevoie de un miracol. Unul dintre acelea care se întâmplă numai în preajma Crăciunului.

Dar, pentru a înțelege harababura aceasta, e nevoie să ne întoarcem puțin în trecut, acolo unde încep, de fapt, poveștile.

Partea I

Cum încep, de fapt, poveștile

BOOKZONE

Delilah

„Dragă Moș Crăciun,

Știu că mama e cea care îmi cumpără cadouri în fiecare an și le așază sub brad în dimineața de Crăciun, chiar dacă ea nu a recunoscut niciodată.

Am zece ani deja, e greu să duci de nas cu povești despre oameni supraponderali, care se strecoară pe horn încărcăți cu cadouri, un copil care a învățat la școală că, a pune la muncă o armată de spiriduși pentru a fabrica jucării în schimbul acadelor pe băț, se numește sclavie și e ilegală, până și la Polul Nord; sau pe unul care știe că legile fizicii, oricât de îngăduitoare și blânde ar vrea să fie, nu vor permite niciodată unui ren de peste o sută de kilograme să zboare. Renii și aerodinamica au fost și vor rămâne o poveste de dragoste interzisă.

Să nu îmi vorbești despre magie. Eu nu mai cred în magie. Cred în știință, pe ea te poți baza fără a-ți fi teamă că se va hotărî să te lase baltă.

Totuși, te vei întreba de ce ți-am scris, așa cum s-ar întreba orice adult. Ei bine, îți scriu pentru că, deși nu cred că mai deții o armată de spiriduși, cred că ai unele puteri care s-ar putea să-mi fie de ajutor. Ca un fel de Dumnezeu al copiilor, doar că tu îndeplinești dorințe o singură dată pe an, iar pentru asta noi trebuie să fim cuminți în tot restul timpului, în vreme ce Dumnezeu îndeplinește dorințe în fiecare zi, iar adulții nici măcar nu trebuie să se sinchisească să fie atenți la tot ce spun, la cum se comportă în prezența mătușilor care le lasă pe obraji săruturi umede și urât mirositoare sau la felul în care se holbează la alunițele păroase

ale doamnelor din autobuz. Dacă ar exista o listă cu adulți cumiști și adulți obraznici, crede-mă că Dumnezeu ar fi somer de multă vreme. Dar El e mai îngăduitor. Asta sau a rămas fără cărbuni.

Îți scriu pentru că am fost cuminte. Foarte cuminte. Nu ca anul trecut, când, de Ziua Recunoștinței, i-am furat proteza dentară bunicii și am ținut-o ascunsă jumătate de zi ca să o văd mâncând cu paiul shake de friptură de curcan. Nici ca acum doi ani, când m-am prefăcut bolnavă ca să pot lipsi de la testul la engleză. Am fost atât de cuminte, încât nu i-am spus zilele trecute mamei că noua tunsoare o face să arate ca una dintre doamnele alea despre care bunicul spune că sunt niște ușurate.

Am fost atât de cuminte, încât nu i-am spus mamei că Alisa și Lea m-au închis în toaletă ca să ratez audițiile pentru serbare. Dacă i-aș fi spus, aș fi devenit o pârâcioasă. Pârâcioșii nu sunt copii cumiști.

Ai înțeles ce vreau să spun. Sper. Ideea e că am fost cuminte. Și, pentru că am fost cuminte, e dreptul meu să îți cer un cadou. Iar cadoul pe care ți-l cer e **FERICIRE**. Vreau fericire. Nu pentru mine, o duc destul de bine, în caz că te întrebai, deși nu mi-ar strica vreo câteva zile de vacanță în plus. Vreau fericire pentru mama. În ultima vreme n-am prea văzut-o zâmbind, nici măcar atunci când domnul de la supermarket a crezut că suntem surori. De obicei, crede că e din cauza faptului că pare foarte tânără. Adevărul e că par eu foarte matură. Tu ce crezi?

Deci... Da, asta vreau de Crăciun. Fericire. Cred că e o dorință mai ușor de îndeplinit decât cea de anul trecut, am dreptate? Oricum, să aduci înapoi, împotriva voinței lor, tați care au plecat acum mulți ani se cheamă răpire și, la fel ca sclavia, e ilegală peste tot în lume. Așa că uită de acea dorință. Aveam nouă ani pe atunci, deci nu mă judeca. Nu știam ce înseamnă sclavia. Dorința asta e ceva mai ușor. Am încercat singură, dar, cum spuneam, am doar

zece ani. Când ai zece ani, e greu să-ți faci mama fericită, în special dacă nu mai e nimeni prin preajmă să te ajute. În special dacă nu mai e nimeni prin preajmă care să umple acel gol din sufletul ei pe care tu ești prea mic ca să-l umpli.

Poți face asta? Îmi doresc să poți, pentru că doar în tine îmi mai pun speranțele. Promit să cred în magie, dacă reușești. Promit să nu mă mai îndoiesc de tine.

Promit să nu-ți mai cer nimic! Niciodată.

Delilah.

P.S. Promit să fiu cuminte, chiar dacă nu mai am nimic de câștigat și nimic de pierdut. Promit să fiu cuminte pentru mine. Și bună. Promit să fiu bună, Moșule! Doar fă-o pe mama fericită.”

Delilah a pus ultimul punct și a tras adânc aer în piept. Viața nu e deloc ușoară când ai doar zece ani, locuiești într-un apartament înghesuit de la ultimul etaj al unui bloc dărăpănat împreună cu o mamă singură și visezi la o fericire pe care ți-au promis-o toți, dar pe care nimeni n-a putut să ți-o ofere sau măcar să-ți spună unde o găsești. Cât de departe. Sau când.

A împăturit cu grijă coala de hârtie în trei, în așa fel încât marginile să fie aliniate perfect, apoi a pus-o cu atenție într-un plic. Și-a scris cu litere mari adresa pe el, de parcă Moșul ar fi trebuit să știe unde să trimită un eventual răspuns, a lipit trei timbre cu flori din colecția proaspăt începută în partea de sus a acestuia, apoi și-a înmuiat degetul în paharul de apă de pe masă și a umezit lipiciul. Delilah nu era unul dintre acei copii cărora le place să descopere lumea gustând-o. Sau nu mai era. Crescuse. I se părea că lipiciul de pe plicuri are gust de rășină și credea că, dacă rășina ar fi fost o aromă atât de gustoasă, cineva ar fi introdus-o în sortimente de gumă de mestecat

sau în briose. Dar nu există nici gumă de mestecat, nici briose cu aromă de rășină, așa că Delilah a lipit cu grijă aripioara plicului, l-a netezit, după care s-a grăbit să-și schimbe hainele cu unele mai groase.

A coborât în grabă scările. A ieșit în stradă alergând. Aerul rece a lovit-o peste față ca un zid. Vremea de afară arăta de parcă decembrie ar fi sosit când îi era sorocul, dar se hotărâse să rămână în prag, lăsând să treacă pe lângă ea gerul, însă norii rămăseseră blocați de partea cealaltă a ușii, cei de zăpadă, cel puțin. Pentru că cei pe care îi vedea Delilah deasupra, se încapățâneau să rămână goi și mohorâți.

Decembrie e o lună frumoasă doar dacă ninge, altfel n-are nimic special.

Mai era doar o săptămână până la Crăciun și încă nu căzuse de sus nici măcar un fulg. Unul singur.

Ce Crăciun e acela fără zăpadă?

Delilah a continuat să alerge până în celălalt capăt al bulevardului, privind ba înainte, ba în sus, la nori. Știa că, dacă voia ca dorința să i se îndeplinească, iar ea voia asta cu ardoare, avea nevoie să ningă. Dorințele de Crăciun nu se îndeplinesc oricum. În niciun caz fără zăpadă.

A ajuns la cutia poștală cu răsuflarea tăiată și cu un zâmbet larg pe față. Îi plăcea să alerge aproape la fel de mult cum îi plăceau cărțile. Când alerga, simțea că lasă în urmă totul, chiar și pe ea însăși. Nu mai era Delilah, fata de la școală care nu avea prieteni și de care toți râdeau pentru că mama ei era prea tânără, iar tată nu avusese niciodată. Nu mai era fata care se hotărâse să creadă în știință din cauză că magia o lăsase baltă atunci când și-a dorit din toată inima să se transforme într-o poveste și să se închidă între copertile groase ale unei cărți. Nu mai era copilul incapabil să își facă mama fericită și nici copilul care nu a

fost suficient de bun pentru a convinge un bărbat să rămână lângă o femeie.

Când alerga, era ea însăși, o pagină goală ce aștepta cuminte să fie completată cu multe cuvinte frumoase și sentimente dintr-acelea dulci, aromate, ca ciocolata caldă cu scortîșoară și portocală a bunicii. Din nefericire, Delilah nu putea alerga la nesfârșit, însă toate lucrurile pe care le lăsa în spate puteau. O ajungeau mereu din urmă, oricât de departe ar fi crezut că le-a lăsat. O prindeau încet de mână, împletindu-și degetele cu ale sale și continuau să meargă împreună pretutindeni.

Zâmbetul i s-a stins de pe chip câteva clipe mai târziu, când realitatea a ajuns-o din urmă și a prins-o de mână. Obrajii îi erau roșii, pe de o parte de la frig, pe de alta de la efort, iar inima îi bătea cu putere, mai tare decât era ea obișnuită să îi bată când alerga câteva sute de metri fără oprire. Mai tare chiar decât atunci când a fost nevoită să țină un scurt discurs în fața colegilor de clasă și a tuturor părinților. Inima îi bătea ca atunci când urmează să ți se întâmple ceva care îți va schimba viața. Pentru că inimile știu cu mult înaintea noastră că urmează să se întâmple astfel de lucruri.

Așa sunt inimile construite, să simtă, să știe înaintea noastră ce vrem și ce nu vrem, ce ne face bine și ce nu, să ne călăuzească pașii pe drumuri pe care rătăcim legați la ochi.

Din nefericire, câteodată, oamenii se încăpățânează să nu-și asculte inimile.

Delilah n-a băgat în seamă faptul că zgomotul asurzitor al inimii îi batea peste tot în corp. A crezut că e doar obosită, mai obosită decât își imaginase, după o zi lungă de școală.

Avea o treabă simplă de făcut, să pună în cutia poștală scrisoarea, apoi să se întoarcă acasă, doar că

în fața cutiei poștale era deja un băiat, cu mâna vârată până la cot în gura de metal a acesteia. Bucle castanii îi acopereau fața și scotea sunete ciudate, cotrobăind după ceva în interiorul blocului albastru de tablă.

Fata a așteptat cuminte să-i vină rândul, mama o învățase că nu e frumos să te bagi în față, nici să-i grăbești pe cei dinaintea ta. În plus, promisese că va fi cuminte. Trebuia să fie cuminte. S-a legănat de pe un picior pe altul nerăbdătoare, minute în șir, poate chiar ore. Timpul se scurge altfel pentru adulți și pentru copii. Adulții n-au niciodată timp suficient, se grăbesc încoace și încolo, pretinzând că orice fac ei e important, iar la finalul zilei, dacă fiecare dintre ei ar trage linie, cei mai mulți și-ar da seama că n-au schimbat cu nimic lumea, doar au contribuit cu puțin la mersul ei firesc. Copiii în schimb, ei au timp suficient, mai mult decât suficient. Minutele sunt ore, orele sunt zile, iar așteptările, of, așteptările sunt chinuitoare. Pentru copii, cel mai potrivit moment e „acum”. Și poate nu e nimic rău în asta.

O mulțime de oameni grăbiți, luați pe nepregătite pentru a nu știu câta oară de Crăciun și de cum-părături ce nu puteau suferi amânare, se scurgeau pe lângă Delilah. Îi înghețase mâna pe plic de la atâta așteptare și nu a vrut să fie nepoliticoasă, chiar nu a vrut, dar băiatul din față întrecuse limitele oricărei răbdări.

— Ai de gând să faci asta toată ziua? l-a întrebat pe un ton care, dacă n-ar fi existat acele promisiuni scrise, ar fi fost, cu siguranță, mult mai aspru.

Băiatul nu s-a sinchisit să-i răspundă. Și-a afundat mai tare mâna stângă în cutia poștală, scormonind după ceva.

— E nepoliticos să ignori un om care vorbește cu tine.

— E nepoliticos să întrerupi un om care face ceva, a răspuns băiatul, concentrându-se pe cutia poștală.

— Și ce faci mai exact?

— Nu e treaba ta.

Băiatul era mai mic decât Delilah cu câțiva ani. Sau, cel puțin, așa părea. Ea s-a mai legănat de câteva ori de pe un picior pe altul, descumpănită, și a încercat pe cât posibil să își îndulcească tonul pentru ceea ce urma să-l întrebe pe băiat. Nu credea că tonul poate să facă vreo diferență, cuvintele urâte sunt cuvinte urâte oricum le-ai rosti, insultele și acuzațiile la fel. Delilah știa asta, auzise multe insulte rostite mieros, așa că, pentru ea, ambalajul nu avea valoare - doar conținutul conta. Dar celorlalți oameni le pasă de intonație și, poate, printre ei se număra și Moș Crăciun.

— Încerci să furi scrisorile celorlalți copii?

Băiatul și-a întors brusc privirea spre ea. Era surprins, furios, puțin indignat și puțin amuzat. Ochii albaștri, încadrați de gene lungi, creau un contrast frumos cu pielea de culoarea ciocolatei cu lapte.

— Mă crezi prost sau ce?

Întrebarea lui a dezarmat-o într-o oarecare măsură. Nu-l credea în niciun fel pe băiat. Nu-l cunoștea, dar dacă ar fi să analizăm situația cu sinceritate, la ce s-ar putea gândi un copil care vede un alt copil cu mâna până la umăr strecurată în cutia de scrisori?

— Am încurcat plicurile, a spus băiatul, întorcându-și din nou atenția spre uriașul albastru din fața lui.

— Poftim?

Îl auzise, însă cuvintele nu căpătau noimă în mintea ei. Cum poți încurca plicurile? Le pui pe toate

în cutie, pur și simplu, iar ele ajung la destinație, oricare ar fi aceea.

– Am pus plicul greșit în cutie. Ce nu înțelegi?

– Ah...

Atitudinea lui a făcut-o să se dea un pas mai în spate și să-și aștepte rândul. Afară se înserase. În curând, mama ei avea să ajungă de la muncă. S-ar fi îngrijorat dacă nu o găsea acasă. Mulțimea din jur creștea considerabil de la un minut la altul. Frigul mușcase atât de mult din pielea ei, încât nu l-a mai simțit, îi amortise mâna pe scrisoare.

– Îmi dai voie să...? Durează două secunde.

Băiatul a oprit-o înainte să dea drumul scrisorii, proptindu-și mâna liberă în pieptul ei.

– Așteaptă-ți rândul.

– Dar...

– Așteaptă-ți rândul. Lui Moș Crăciun nu-i plac copiii obraznici.

Delilah a considerat că e mai bine să evite un eventual conflict, așa că și-a așteptat cuminte rândul, mutând scrisoarea în cealaltă mână. Băiatul s-a mai chinuit câteva minute, iar în cele din urmă a scos un plic alb ale cărui margini erau gravate cu bucle și flori aurii.

– Aha! a exclamat triumfător.

Fata a făcut câțiva pași în față. Era deja foarte, foarte târziu. Mama avea să se îngrijoreze.

– Nu ești cam mare să mai crezi în Moș Crăciun?

– Tu nu ești cam mic să nu crezi? i-a întors-o fără să stea pe gânduri.

Băiatul a pufnit disprețuitor, așa cum fac adulții de obicei când se cred prea deștepți sau prea buni.